

NÚRIA PICAS CÓRRER PER SER LLIURE

PRÒLEG DE KILIAN JORNET

CÓRRER PER SER LLIURE

Núria Picas

AMB PRÒLEG DE KILIAN JORNET

EDICIÓ DE GUSTAU RALUY

© Núria Picas Albet, 2015
© del pròleg, Kilian Jornet, 2015
© revisió i adaptació, Gustau Raluy, 2015
Primera edició: setembre del 2015
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U.
Carrer Pedro i Pons, 9-11, 11a planta - 08034 Barcelona
www.columnaedicions.cat

ISBN: 978-84-664-1988-8
Dipòsit legal: B. 13.271-2015
Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Imprès a: Egedsa

Les fotografies del plec de fotos fins al 2002 pertanyen a l'arxiu personal de l'autora. A partir del 2012 pertanyen al fotògraf Jordi Saragossa.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Pròleg de Kilian Jornet.	13
El naixement d'una corredora d' <i>ultra trail</i>	15
La il·lusió és el motor de l'èxit	19
La cursa de la meva vida (I).	25
Per què m'he saltat les regles del joc!	31
La cursa de la meva vida (II): les diferències m'entren per una orella i em surten per l'altra	41
Un futur escapçat: tot allò que no vaig poder fer...	51
La cursa de la meva vida (III): avui és el dia!	55
Hi ha llum al final del túnel?	63
La cursa de la meva vida (IV): corrent cap a la llum.	69
La vida no es compta en anys, sinó en experiències	75
La muntanya, el nostre tauler d'escacs	91
La pregunta que no vol resposta	103
L'oficina a la muntanya	111

La carta	117
Idees de bombera	123
2012, un any per emmarcar	135
Cavalls del Vent 2012	157
La Course des Templiers 2012.	185
2013, l'any de la confirmació	195
2014, de professió ultrafondista	203
I si el dia ja ha arribat?	213
Nàmaste, Makalu!	219
Palmarès	243
Agraïments	247

EL NAIXEMENT D'UNA CORREDORA D'«ULTRA TRAIL»

*Tres minuts per a la sortida!
¡Tres minutos para la salida!
Three minutes to go!*

A la plaça Porxada de Bagà sovint s'hi fan mercats i fires. Però avui, 1 d'octubre del 2011, la plaça és plena a vessar d'ultrafondistes. Uns miren a terra, uns altres xerren amb el company del costat o fan saltirons. Els moments previs a la sortida de la Cavalls del Vent es viuen inevitablement amb una certa tensió. Tinc el cor a punt d'esclatar d'impaciència. Tot i que estic enmig de la gentada, em sento un gra de sorra en el desert. Fa just un any també era a la plaça, però no estava gens nerviosa. Era una espectadora més que contemplava l'espectacle amb un cafè a la mà. Qui m'havia de dir que avui seria al mateix lloc i a la mateixa hora, però amb les sabatilles ben cordades, la motxilla amb la beguda, el paravent i el

frontal, i un dorsal enganxat amb imperdibles a la samarreta!

Dos minuts per a la sortida!
¡Dos minutos para la salida!
Two minutes to go!

D'aquí a dos minuts començarà la festa. Estic a punt d'emprendre un viatge de vuitanta-cinc quilòmetres amb 6.098 metres de desnivell positiu que enllaça vuit refugis del parc natural del Cadí-Moixeró. La cursa genera molta expectació. Em sorprèn la quantitat de gent, de Bagà i vinguda de fora, que s'ha llevat d'hora per veure la sortida. Estic una mica nerviosa, sort que al costat hi tinc en Toni, el principal culpable que ara mateix estigui darrere l'arc de sortida. Bé, ben bé darrere no, perquè tenim força gent al davant. A primera línia hi ha els corredors que es jugaran el podi, els millors ultrafondistes del moment, els que surten a les revistes i a qui tothom vol fer fotos i entrevistes... Nosaltres estem força més enrere, gairebé al centre de la plaça.

—No m'agradaria estar a la pell d'un corredor d'elit! Imagina't la pressió que deuen tenir en aquests moments! —li dic a cau d'orella perquè em senti, perquè Déu n'hi do el xivarri que hi ha a la plaça.

—L'any vinent hi seràs tu, a la sortida d'elit! —em respon—. I t'entrevistaran... I aniràs a la selecció, ja ho veuràs. —I jo, com que no me'l crec, li dic:

—Au va, home, va!

Un minut per a la sortida!
¡Un minuto para la salida!
One minute to go!

El director de la cursa anuncia que entrem a l'últim minut abans de la sortida. És un minut indescriptible. La plaça tremola, com si un cor gegant bategués sota el terra empedrat. I se'm posa la pell de gallina. A tothom li deu passar, oi? És un minut que transcorre dins d'un temps que sembla que s'hagi aturat. És el minut més màgic que he viscut mai. Per megafonia sona una música que no oblidaré: la banda sonora de *L'últim dels mohicans*.

En Toni no perd el somriure. No se'l veu gens nerviós i em repeteix per última vegada:

—Tu no t'embalis, que ens coneixem, eh! Enganxa't a mi i no oblidis que anem a acabar la cursa.

Jo respiro fondo i li dic que sí, que m'enganxaré a ell i sortiré a acabar la cursa. L'emoció em dilata les venes.

Per fi se sent el tret de sortida. Pum! És un instant fascinant que m'omple el cos i l'ànima de felicitat i bones sensacions. Ens posem en moviment a poc a poc perquè estem tots apinyats. Fins i tot una llàgrima d'emoció em llisca per la galta, però passa inadvertida perquè tothom mira endavant. Fa un dia magnífic i començo la cursa de la meva vida, el viatge pel parc natural del Cadí-Moixeró que canviarà la meva manera de viure l'esport. Ara mateix encara no sé que estic a punt de convertir-me en una depredadora de quilòmetres, que d'aquí a poc descobriré dins meu una fam de competició insaciable.

LA IL·LUSIÓ ÉS EL MOTOR DE L'ÈXIT

Res mai no s'acaba si alguna cosa t'ho recorda.

L'estiu del 2011 vam fer un viatge amb la Laia, aleshores la meva companya, i els nens. Vam carregar la Volkswagen California amb tot el que necessitàvem, que no eren poques coses, perquè els bessons tenien tot just quatre mesos, i també vam encabir-hi una bicicleta de carretera per aprofitar cada hora i cada minut del viatge. Quan una tenia ganes de pedalar, l'altra conduïa, i fèiem torns. I així vam anar fent la volta a Catalunya. Durant totes les vacances vam fer la vida de nòmada que tant ens agradava. Aquell estiu, casa nostra va ser una furgoneta i tot va anar sobre rodes.

L'estiu es va acabar i la data de la Cavalls del Vent s'acostava. Sempre m'havia fet il·lusió córrer-la, en part també perquè és la cursa de casa. Però quan em parava a pensar i valorava amb realisme el meu estat de forma, per decidir-me o no a afrontar un repte tan dur, no em sentia prou preparada, perquè feia setmanes que no sortia a córrer. I, a més, no tenia dorsal.

De fet, tampoc no volia fer res per aconseguir-ne un perquè veia clar que anava molt curta d'entrenament. Per sortir de dubtes, vaig provar de fer deu dies de càrrega específica abans de la cursa. Però va passar allò que, vist objectivament, era molt probable que passaria: em vaig lesionar el peu esquerre. Una sesamoiditis, i el resultat va ser que no podia córrer més de mitja hora amb normalitat. Sentia un dolor agut a la planta del peu darrere el dit gros, i el calendari em deia que ja no tenia marge de temps per recuperar-me. Vaig començar a acceptar la idea que m'hauria d'esperar a l'any següent.

La setmana mateixa de la cursa vaig trobar-me en Toni, un company bomber. Va ser parlar amb ell i els pensaments plens de sentit comú que havia elaborat per explicar-me a mi mateixa que estava lesionada i que ara tocava recuperar-me es van capgirar. En Toni estava en una altra freqüència d'onda.

—Dissabte corro la Cavalls del Vent! Tu també, oi? —em va dir, eufòric. En Toni és un corredor popular, però experimentat en aquest tipus de proves i calculador. Confio en ell perquè es planteja objectius raonables i sap com aconseguir-los. Aquell any havia previst fer tretze hores, un temps que em va dir que jo podria fer. I sí, un temps de tretze hores em semblava a l'abast, però el problema era el mal al peu. Li vaig explicar que m'havia entrenat malament, que aquest any no, que l'any vinent em prepararia com Déu mana...

—No pensis que no en tinc ganes. Em coneixes prou per saber que no sóc de les que es queixen per no res, però sincerament ho veig més que difícil —vaig sentenciar.